

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο τρόπος της σωτηρίας τον υπήρξε απλούστατος. Συνέβη τὸ ἔξης, δηλαδή: Θυμούσατε, ὅτι ἡ ἀφίξις τοῦ Μαλδάρ, ἑαφικὴ κ' ἀπροσδόκητη, προκάλεσε ζωηροτάτη συγκίνησι στὰ πλήθη τῶν αἰμοδιψῶν ὁπαδῶν του.

Ὅλοι, τὸν ἀκολουθήσαν μέσα στὴ μεγάλη αἵθουσα τοῦ φρουρίου, ἡ δὲ γεμάτη ἀπὸ αἵματα καὶ κομμένα ἀνθρώπινα κεφάλια αὐλή, ἐρημώθηκε τελείως.

Ὡστόσο, ἀπόμειναν ἐκεῖ δύο ζωντανές ὑπάρξεις: Ὁ λοχαγὸς Ζολιέτ κ' ὁ δημοσιογράφος Γκρατιγιέ, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ θαύματος εἶχαν σωθῆ τὴν τελευταία ἀκριβῶς στιγμή!

Ὁ νεαρὸς ἀξίωματικὸς βρισκόταν σὲ μιά κατάστασι ἀπερίγραπτης ψυχικῆς ναρκώσεως... Τὸ φρικτὸ θέαμα τῶν τόσοσιν ἀποκεφαλισῶν, ἡ μυρωδιά καὶ τὸ ἀχνισμα τοῦ ἀδικοχυμένου αἵματος τῶν δυστυχημένων ὁμοφύλων του, καὶ — τέλος — ἡ ἄμεση προσέγγισι τοῦ ἀναφορέκτου θανάτου καὶ γιὰ τὸν ἴδιον ἐαυτοῦ του, τοῦ εἶχαν ξεκουρδίσει ἐντέλως τὰ νῆυρα... Δίχως νὰ δευλιάζῃ ὅμως, ἀλλὰ μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα κ' ἀπλανῆ—καὶ μὲ τὴ σκέψι του καρφωμένη μὲ λαχάρτα στὴ λατρευτὴ του μητέρα—περῖμενε κ' αὐτὸς τὸν θάνατον, μὲ τὴ σειρά του...

Ἡ ψυχικὴ του ἐκμυδένισι ἦταν τόσο βαθεῖα, κ' ἡ ἔκτασι τοῦ τόσο ἀπόλυτη, ὥστε δὲν ἀντελήφθη καθόλου τὴν ἀφίξι τοῦ Μαλδάρ, τὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν, καὶ τὴν ἐρημωσὶ τῆς μοιραίας αὐλῆς κατόπιν... Ἐπίσης δὲν ἀντελήφθη καθόλου τὴς ἀλλόκοτες κινήσεις καὶ συσπάσεις, τὴς ὁποῖες ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ τὸ κοκκαλιάρικο καὶ λιγνὸ καὶ λασιχένιο κορμὶ τοῦ Γκρατιγιέ, παρ' ὅλο ποῦ ἦταν στερεὰ δεμένο μὲ σχοινιά ἀπάνω στὸν ἀπᾶσιον πάσσαλό του!

Ναί, οὕτως ἐπισημὴ δὲν ἔλασε ὁ ἀμίμητος Γκρατιγιέ μας, μόλις ἀντελήφθη τὴν ἀπροσδόκητη ἐρήμωσι τῆς αὐλῆς ἀπ' τοὺς δημίους... Στωικὰ ἀπαθῆς ὡς τότε μπρὸς στὸν φοβερὸ κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ ρεπόρτερ, μεταμορφώθηκε ἀμέσως σ' ἕνα δαιμονισμένο νευρόσπαστο πανουργίας καὶ δραστηριότητος, μόλις ἔνοιωσε πῶς ὑπῆρξε μιά ἀμυδρὴ ἐλπίδα σωτηρίας...

Κ' ἀμέσως, κουνώντας ρυθμικὰ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του—τὰ δεμένα στὸν πάσσαλον—προσπαθοῦσε νὰ τὰ ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὰ δεσμά του, προκαλώντας τὴν χαλάρωσι τῶν σχοινίων...

Δὲν ἄργησε καὶ πολὺ νὰ τὸ καταφέρῃ αὐτό. Τὰ δεσμά χαλάρωσαν πραγματικῶς, πρῶτα γιὰτὸ ἴδιον Ἄραβες—στὴ βιάσει τους ἀπάνω δὲν τὰ εἶχαν σφίξει στερεὰ, κ' ὕστερα γιὰτὴν εὐκαψία τοῦ λιγνοῦ κορμοῦ τοῦ δημοσιογράφου τὸν διευκόλυνε πολὺ, στὴ σχετικὴ αὐτὴ προσπάθειά του.

Ἐλεύθερος τὰρᾶ ὁ Γκρατιγιέ, ἐστρεψε γύρω του ἕνα γρήγορον κ' ἐρευνητικὸ βλέμμα, κ' εἶδε τὴν αὐλὴ ἐρημωμένη ἀκόμη. Δὲν ἀνατρίχιασε ἀπ' τὸ ἀπᾶσιον θέαμα τῶν σπαρμένων στὴ γῆ αἱματοφύτων κεφαλιῶν... Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ ἀλλῶστε... Εἶδε μὲ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι, ὅτι ἡ αὐλὴ ἦταν ἐρημικὴ κ' ὅτι στὸν παλαιὸν πάσσαλον βρισκόταν δεμένος—καὶ ζωντανὸς ἀκόμη—ὁ Ἄλβερτος Ζολιέτ.

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΙΣΤΟΥΛΗΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΛΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

Ἀμέσως τότε, πήδησε κοντὰ στὸν λοχαγόν... Τὸ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὰ δεσμά του, ὑπῆρξε γιὰ τὸν Γκρατιγιέ ζήτημα λίγων δευτερολέπτων... Καὶ συγχρόνως, ἐνῶ ὁ Ζολιέτ—ἐμπνῶντας ἀπ' τὴ βαθεῖα ψυχικὴ νάρκη του—τὸν κυττοῦσε ἔκθαμβος, ὁ δημοσιογράφος ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

— Τελὸς πάντων, λοχαγέ μου ἴσθου πού γλυτώσαμε τὸν τρομερὸ κίνδυνον!... Ὅταν σὰς φώναξα ἀπ' τὸ κελλί μου δὲν πίστευα καλά—καλὰ ὅτι θὰ ἐκτελοῦσα τὴν ὑπόσχεσί μου τόσο γρήγορα!... Εἶχα, μὲ τὸν καιρὸ, ἀνακαλύψει ὑπόνομον κ' ἕνα πηγάδι πλάι στὸ κελλί σας, καὶ λαγάρια νὰ δραπετεύσουμε ἀπὸ κεῖ!... Ἡ σημερινὴ «ἀττραξιόν» ὅμως, τὴν ὅποια ὀργάνωσαν εἰς βάρος μας οἱ τρισάθλιοι Ἀράπηδες, ἔδωσε καλύτερη ὄψι στὰ δραπετευτικὰ σχέδιά μου, ἂν καὶ παρὰ λίγο νὰ μᾶς κοστῆ τὴ ζωή...

Καὶ φλυαροῦσε διαρκῶς, καὶ χαμογελοῦσε διαρκῶς ὁ ἀσυγκράτητος ρεπόρτερ, ἐνῶ ὁ Ἄλβερτος, σάν νυσταπημένος ἀκόμη, σάν μεθυσμένος περιωριζόταν νὰ τὸν ἀκούῃ βίχως νὰ τὸν διακόπτη...

— Λοιπὸν ποῦ λέτε, λοχαγέ μου, ἔχομε καθὼς φαίνεται διαβλομένη τύχη κ' οἱ δύο μας! Ἐξακολουθοῦσε νὰ φλυαρῇ ὁ Γκρατιγιέ, ἔχοντας περὶ λύσει ἀπ' τὰ δεσμά του τὸν Ἄλβερτον καὶ τραβώντας τον μὲ γοργὸ βῆμα ἔξω ἀπ' τὴν πένθημι αὐλή. Ποιὸς νὰ τὸλεγε ποτέ, λοχαγέ μου, ὅτι θὰ ξανα-ἀνταμώνωμε, δῶ κάτω, ὕστερα ἀπ' τὴν μικρογνωριμία ἐκείνη, τὴν ὅποια εἶχαμε συνάψει στὸ Παρίσι!...

— Ποῦ εἶμαι!... Τὴ συνέβη; τραύλισε ὁ Ἄλβερτος, διακόπτοντας τὸν φλύαρον ρεπόρτερ.

— Ὡ, ὦ... Ἰσθὺ δύο ἐρωτήσεις, λοχαγέ μου, ἡ ὁποῖες θέλου καιρὸ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς διαφωτίσω σχετικὰ. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει ν' ἀπομακρυνθοῦμε ὀλοταχῶς ἀπὸ δῶ πέρα, γιὰτὶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύουμε νὰ θηριοτοῦμε, σάν ὄριμα σάχια, ἀπ' τὰ γιγαγάνια τῶν Ἀράπηδων!

Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς δύο δραπέτες, ἡ φλυαρία τοῦ Γκρατιγιέ δὲν ἐμπόδιζε καθόλου τὰ πόδια τους ἀπ' τὸν τρέχον... Ἐἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἤδη ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνον σημεῖον, εἶχαν βῆ ἔξω ἀπ' τὸ φρούριον, κ' εἶχαν σκαρφαλώσει στὸν ἀντικρινὸν λοφίον...

— Ἄλλοίμονο! Θὰ μᾶς φτάσουν! οὐρλιαξε ξαφνικὰ ὁ Ἄλβερτος, ἄκουσέ του!... Μᾶς ἀντελήφθησαν καὶ μᾶς κνηγούνη!

Οἱ δύο δραπέτες σταματήσαν τὸ σκαρφαλῶμα τους πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου, καὶ γύρισαν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ πίσω. Πραγματικὰ, σὲ ἀπόστασι πεντακοσίων μέτρων μακρῶς, οἱ Ἄραβες ἔφιπποι καὶ κάμπυλλοι, φάνηκαν νὰ καλπάζουν ἐναντίον τους μὲ φωνῆς καὶ σάλπιγματα ἔξωφρενικά...

— Μᾶς εἶδαν, οἱ ἀχρεῖοι! περιωρίστηκε ν' ἀπαντήσῃ στωικὰ ὁ Γκρατιγιέ.

Καὶ καθίζοντας σταυροπόδι χάμω, πρόσθεσε πρὸ στωικὰ ἀκόμη:

— Νόμισα πῶς «τὴν εἶχαμε γλυτώσει», μὰ γελάστηκα!... Ὅτι βρέξει λοιπὸν, ἄς κατεβάσει!... Αὐτοὶ κυκλῶνουν τώρα ἀπ' ὅλες τὴς μεριεὶ τὸν λόφον μας, κ' εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐξφύγομε!... Ἄς ἔρθουν λοιπὸν νὰ μᾶς πιάσουν, ἀφοῦ σάνει καὶ καλά θέλουν νὰ μᾶς κοφολαιμάσουν...

Ὁ Ἄλβερτος Ζολιέτ, κἀτὶ πῆγέ ν' ἀπαντήσῃ στὸν ἰδιόρρυθμον κ' ἀλλόκοτον σωτήρα του... Τὰ λόγια τὸν ὅμως, χάθηκαν μέσα σ' ἕναν ξαφνικὸν καὶ δαιμονισμένον ἀλαλαγμόν, ὁ ὁποῖος ἔξωσασε τὴν στιγμή ἐκείνη στὸν ἀέρα...

Κ' οἱ δύο δραπέτες, κυττάζοντας μὲ βαθεῖα ἀπορία μα-

Ἡ Μετὲ ἀγωνιούσα βουβὴ καὶ κάτωχη...

κρυά ειδαν τους δίκωτες των νά στρέφουν τις καμήλες και τὰ άλογά τους πάλι, και νά φεύουν δλοταχώς προς τόν φρούριο, ένώ πυκνοί πυροβολισμοί δοουσαν τόν άέρα, κι' ένώ μία δρμητική ομάδα από έξητα περίπου ένόπλους καβαλλάρηδες παρουσιαζόταν άπτόμα στο βάθος της πεδιάδος κι' έστρωναν στό κυνήγι τους "Αραβας, με μανιώδη λύσσα...

"Η ομάδα αυτή των καινουριοφερμένων καβαλλάρηδων, ήταν ή ομάδα του κόμητος Μοντεχρήστου!

ΚΔ'

ΕΜΠΡΟΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΥΑΡΓΚΛΑ!

Ψηλός κι' άλύγιτος ο κόμης Μοντεχρήστος, με παγερή χλωμάδα στο πρόσωπό του και σφιγγοντας νευρικά στα χέρια του τό χαλινάρι του άλογου του, είχε—δπως θυμούμαστε—φώναξει στους οπαδούς του:

— "Εμπρός!... Γρήγορα για τήν Ουάργκλα!

Κι' οι άνθρώποι του, ένθουσιασμένοι άπ' τήν άποφασιστική διαταγή του άρχηγού των, ξεκίνησαν με γοργό καλπασμό προς τό όχηρό λημέρι των φανατικών Χουάνων...

Κάλπαξαν έτσι, επί άριστές ώρες, "Αμίλητος και σκυθρωπός διαρκώς ο Μοντεχρήστος, βρισκόταν επί κεφαλής του μικρού στρατού του. Πλάι του κάλπαζε ή Μεζδέ, άμίλητη

κι' αυτή. Σεβόταν τή σιωπή και τή θλίψη του συνοδού της, και τό στόμα της ήταν σφιχτοκλεισμένο. Αυτό όμως δεν τήν δυσαιστούσε και τόσο πολύ, γιατί έτσι άφινε έλευθερη τή σκέψη της νά προσηλώνεται στον φυλακισμένο λατρευτό της λοχαγό Ζολιέτ...

"Όταν φάνηκε επί τέλους, στο βάθος του όρίζοντος ή Ουάργκλα, ο Μοντεχρήστος διέταξε τους οπαδούς του νά σταθούν. Ξεκουράστηκαν όλοι για λίγο, και τὰ άλογά τους — τὰ λαχανιασμένα κι' ιδρωμένα — βρήκαν καιρό νά βοσκήσουν λίγο στην πενιχρή γλήτ της όάσεως. Κατόπιν, ο Μοντεχρήστος μοίρασε σέ δυο τμήματα τό άπόσπασμά του.

"Αναθέτοντας τή διοίκηση του ένός τμήματος στον Κοφολαίμη, και πέρνοντας ο ίδιος τή διοίκηση του άλλου, διέταξε ταχυτάτη κι' δρμητική έφοδο κατά του "Αραβικού φρουρίου.

Ευτυχώς για τὰ σχέδια του κόμητος, οι Χουάνοι δεν βρέθηκαν ώχυρωμένοι στην άπόρθητη άκρόπολή τους, κατά τή στιγμή έκείνη της επίθεσεως... Είχαν ήδη βγί στην άνοιχτή πεδιάδα, μπροστά στον αύλοχρον του φρουρίου του, γιατί άκριβώς τή στιγμή έκείνη είχαν τρέξει νά κυνηγήσουν τους δυο δραπετες: Τόν λοχαγό Ζολιέτ και τόν Γκρατιγιέ!

"Έτσι, ή έφοδος του κόμητος τους βρήκε έντελώς άπρωτομαστους, και σκόρπιους έξω άπ' τό φρούριό τους... Οι Χουάνοι βρέθηκαν "μεταξύ δυο πυρών"... Τό άπόσπασμα του Μοντεχρήστου και τό άπόσπασμα του Κοφολαίμη τους είχαν κυκλώσει άπ' όλες τις πλευρές και τους θέρριξαν με γρηγορούς πυροβολισμούς. Τους άνάγκασαν έτσι νά τραπούν σέ άτακτη φυγή...

Πανικόβλητοι οι Χουάνοι ύποχώρησαν αφήνοντας στο πεδίο τής μάχης ένα πλῆθος νεκρών και τραυματιών. Ύποχώρησαν δλοταχώς προς τό φρούριό τους, κι' άμπαρώθηκαν σ' αυτό πριν προλάβει ο Μοντεχρήστος νά τους έμποδίση... "Η νύχτα, γρήγορη μετά τή δύση του ήλιου στα μέρη έκείνα, άρχισε πεία ν' άπλώνεται γύρω.

Σέ λίγο άνεβρισμένοι επάνω στις έπάλλξεις και στο ψηλό τείχος του φρουρίου, οι Χουάνοι άρχισαν νά βρίζουν, νά βλαστημούν, και νά πυροβολούν πότε—πότε τους οπαδούς του Μοντεχρήστου—οι όποιοι είχαν κυκλώσει τό φρούριο από παντού—και πυροβολούσαν με λύσσα κατά των "Αράβων.

Προσπαθούσαν συγχρόνως νά βρουν ένα αδύνατο σημείο του φρουρίου, νά κάνουν έφοδο δρμητική σ' αυτό, νά συντρί-

ψουν τους άμυνομένους Χουάνους, και νά μπούν μέσα στο φρούριο!

Μά για τήν ώρα, φαινόταν δυσκολώτατο αυτό στον Μοντεχρήστο, άν όχι ακατόρθωτο... "Αγωνίζοντας για τήν τύχη του παιδιού του ο κόμης δίταζε νά διατάξη τή τελευταίική έφοδο έναντιον του φρουρίου της Ουάργκλας... Προτιμούσε μία εισηγική τακτοποίηση της καταστάσεως αυτής, έναν συμβιβασμό με τόν άπαισιό έχθρο του Μαλδάρ, και σκεπτόταν νά του προτείνη τεράστια χρηματικά ποσά, άρκεί νά έλευθερώνοντουσαν οι άγαπημένοι του αιχμάλωτοι: "Ο "Ελπιδοφόρος του πρώτα, κι' ο "Αλβέρτος Ζολιέτ κατόπιν, ο γιός δηλαδή της άγαπημένης του Μερσεδές...

"Η άγωνιάς αούτες σκέψεις, έκαναν τόν κόμητα νά πάρη μία άπόφαση άπελπισμένη: Σφύριξε έπιταχτικά πολλές φορές, και κάλεσε γύρω του τους οπαδούς του... Παράξενοι έκείνοι, ύπάκουσαν ώστόσο κι' έτρεξαν νά συστειρωθούν γύρω του, παύοντας νά πυροβολούν και νά σχεδιάζουν επίθεσι κατά του μικρού φρουρίου.

Βλέποντάς τους όλους συγκροτωμένους γύρω του και πειθαρχικούς, ο Μοντεχρήστος, σήκωσε τὰ μάτια του προς τό σκοτεινό άντίκρυ του φρουρίου των Χουάνων... Μία σιγαλιά παράξενη είχε άπλωθή έκεί επάνω, τώρα... Πραγματικά, όρθιοι οι Χουάνοι άπάνω στο στρουγγυλό και περιφερικό τείχος της άκροπόλεως των, όμοιοι με λευκά, άχνά φαντάσματα—στο φόντο του σκοτεινού όρίζοντος — προσπαθούσαν νά μαντέψουν τι σήμαινε ή άλλόκοτη σιγή, ή όποία είχε έπικρατήσει στο στρατόπεδο των πολιορκητών τους.

— "Ανάψτε μερικά δαδιά φώνας έκεί, ή όποια είναι τὰ δώδεκα δαυλοί, "ρετινωμένοι και "πισσωμένοι καλά, άναβήκαν..."

— "Άρκετοί άπ' τους οπαδούς του συμμορφώθηκαν άμέσως με τή διαταγή του... Δέκα ώς δώδεκα δαυλοί, "ρετινωμένοι και "πισσωμένοι καλά, άναβήκαν..."

— Μας βλέπουν καλά τώρα άπ' τό φρούριο! μουρμούρισε άνήσυχος ο Κοφολαίμης, στο αύτί του κόμητος. Είμαστε στό κόμπος θαιμάσιος στή όπλα τους, κι' ή σφαίρες τους θα...

— Φοβάσαι; τόν διέκοψε άπλά ο Μοντεχρήστος.

— Για τόν έαυτό μου, όχι! έξακολούθησε ζωηρά ο Κοφολαίμης. Για σάς όμως να!

Κι' ο άφελής Ζουάβος, μ' ένα βιαστικό κίνημα, τοποθετήθηκε μπρ σ τον καλοφωτισμένο άπ' τους δαυλούς κόμητα, προφυλάγοντάς τον με τό κορμί του άπ' τους πυροβολισμούς των Χουάνων.

"Εκείνοι όμως, δεν πυροβόλησαν... Κάτι τό έκτακτο ένναιωθαν ότι θα συμβί, και περιμέναν σιωπηλοί—κι' όρθιοι στις έπάλλξεις του φρουρίου—νά δούν τή συνέχισα...

— Σ' εύχαριστώ για τήν αυτοθυσία σου, φίλε μου! άπάντησε τότε ο Μοντεχρήστος, με συγκίνησι.

Και μ' ένα κίνημα άργό του χεριού του παραμερίζοντας τόν γενναίοψυχο Ζουάβο, προχώρησε ένα βήμα σήκωσε τό κεφάλι του ψηλά προς τό φρούριο, και φώναξε στους Χουάνους άραβικά:

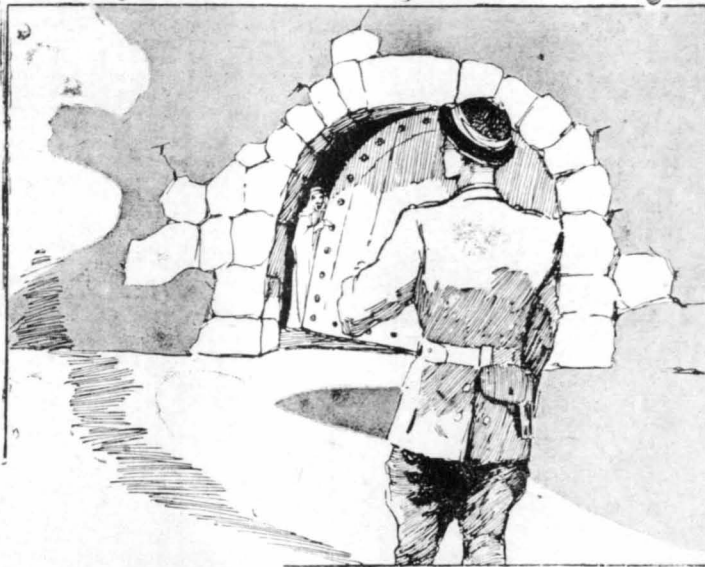
— Θέλω νά δω τώρα άμέσως τόν άρχηγό σας!...

Μία κίνησης ζωηρή παρατηρήθηκε τότε, άπάνω στο ύψη του προμαχώνα... Και σέ λίγο, φωτισμένοι έπίσης από αρκετά δαδιά άναμμένα ο Μαλδάρ, παρουσιάστηκε όρθιος στο τείχος έσκυψε λίγο προς τὰ κάτω, και φώναξε:

— Με ζήτησες, Κόμη, κι' ήρθα!... Τι έπιθυμεις;

"Ο Μοντεχρήστος, στο άντίκρυσμα του θανασίμου έχθρου του, ο όποιος κρατούσε στα χέρια του τή ζωή του άγαπημένου του παιδιού, έγινε κίτρινος άπ' τήν ταραχή του. Συγκρατήθηκε όμως, με προσπαθεια άγρια, κι' ή φωνή του, σταθερή κι' άτρομη άκούστηκε:

(Άκολουθεί)

Χωρίς διαταγή ο Μοντεχρήστος τράβηξε κατευθείαν προς τήν πύλη του φρουρίου